

Wim van Rooy

Kent u nóg dhimmi's?

Allicht kent u Maria van Daalen niet en nog minder zult u kennisgemaakt hebben met Marnel Breure, een typisch Hollandse sociale-academie-naam die alle truttigheid en macramé ter wereld in zich bergt. Jammer is het niet dat u ze niet kent want die Maria en die Marnel zijn hotemetoten van belang, verdwaald in hun eigen psychotisch ietsisme. Maria werd katholiek, voorbestemd als ze al was via haar first name, Marnel werd voodoo (ook voodoo geschreven om het te onderscheiden van de Hollywoodfilm), niet als adept van de religie die een glansrol speelde in de slavenopstand van Haïti, maar van de achterlijke bloedige versie ervan. Marnel kwam in het Westen te kort en bekeerde zich, net zoals westerse vrouwen uit een vermoeid soort extravaganza naar de Masaï lopen (en uiteindelijk toch altijd weer terugkeren naar de westerse stal, het is daar in Afrika immers nog véél vermoeiender). Als u hun namen hoort, ren dan snel weg.

Van Willem Jan Otten en Désanne van Brederode en hun puberale zoektocht naar new age zult u al wel wat vernomen hebben. Spijtig is dat. Kent u Maya Deren? Neen, dat dacht ik al. Niet opzoeken, dat mens! Nog even proberen. Zegt de naam Maurice Baring u iets, of Edith Sitwell? Ik gok van niet. U mag die namen dan ook meteen weer vergeten en in de vergetelheid knallen. Maar Madonna, die kent u toch, al was het via uw neefjes en nichtjes? Onthou van haar voorts alleen haar kont en haar kruis, en van haar getallenmystiek het cijfer 69. Bovenstaande personen hebben gemeen dat ze ze ooit een klap van de relimolenwiek kregen. Vanaf dan begonnen ze te zwelgen in miasmen van katholieke wierook en klef wijwater, druïdisch mamboschap en kabbalistische bunkum en balderdash. De een evoceert het corpus mysticum, de ander taalt naar magisch bewustzijn en nog een derde wordt gek van numerologie. Het zijn verdwaalden, verdoolden, mentaal gekwelden, zielenpoten, literary converts, randstaddebielen, *de bon chic bon genre* van de intelligentsia voor wie ooit Maimonides zijn Gids schreef. Heel Nederland valt vandaag zelfs in katzwijn voor een

rijmelende derderangs-Pers die slim en sluw de Koran uitvent en voor wie alle oudere vrouwen van wellust sidderen. Maar het kan nog erger: er bestaan nu onder de westerse intelligentsia ook dhimmi's. Wie wat koran tot zich genomen heeft (en wie doet dat niet dezer dagen, al was het alleen maar uit angst?) weet dat het een cruciaal concept is binnen, tja, binnen wat? Het Arabische denken? Het dhimmischap is de interiorisering van het feit dat men eigenlijk onderworpen is aan de islam, het staat voor de niet-moslim die zich uit vrees onderdanig gedraagt ten opzichte van het culturele en belligerente djihadisme van de islam. Met andere woorden: de politiek correcte elite bestaat uit dhimmi's.

Zijn de esthetiserende katholieken, de vodouïsten en kabbalisten in wezen nog onschuldige rakkertjes, dan is het op zijn zachtst gezegd een beetje anders gesteld met onze nieuwe dhimmi's, de Tom Lanoyes, Kristien Hemmerechtsen en andere Penisten van deze wereld. Zij hebben ons immers twintig jaar achteruit gezet met hun inherente verdediging van het dhimmischap. Maar omdat ik geen jongen ben van de koude grond, heb ik voor deze jonge lezertjes nog een boodschap in petto van een ultrakatholiek, Hilaire Belloc. Deze historicus schreef in 1938 in *'The great Heresies'* de volgende brisante zinnen (count your blessings, Tom, Kristien en Penisten!):

'Het heeft mij altijd mogelijk geschenen en zelfs waarschijnlijk dat er een wederopstanding van de Islam zou komen en dat onze zonen of kleinzonen de hernieuwing zouden zien van die enorme worsteling tussen de Christelijke cultuur en datgene wat al duizend jaar haar grootste tegenstander is geweest. De suggestie dat de Islam weer zou kunnen opstaan klinkt als fantasie, maar dat komt omdat de mensen altijd sterk worden beïnvloed door het directe verleden – men zou kunnen zeggen dat ze erdoor verblind zijn.'

Tom, Kristien en andere Penisten zijn zondagskinderen, gepokt en gemazeld in het irenische van na de tweede wereldoorlog, niet erg voorbereid op het Boze, net zoals de schöne Geister en litterati dat niet waren ten opzichte van de nazi's. Hun kwaad was dan ook onvoorstelbaar. Dat had de veel jongere en slimmere Hirsi Ali ook al opgemerkt. Met een variante: ik vrees het islamofascisme, ook al brengen zij rare geschenken. Dixi. ■